

2 Petrus 1: 3-11

De vorige keer heb ik verteld dat deze 2^e Petrusbrief geschreven als waarschuwing tegen dwaalleraars. Dwaalleraars die de gemeente van binnenuit bedreigen.

Vandaar ook dat Petrus is begonnen met zich te beroepen op zijn apostelschap. Iedere keer als Petrus in de 'wij' vorm schrijft bedoelt hij de apostelen. Schrijft hij in de 'gij' vorm, dan bedoelt hij de lezers van z'n brief. Dat moeten we goed voor ogen houden, om te onderscheiden wat Petrus over wie zegt.

In het 3^e vers heeft Petrus het over goddelijke kracht die *ons* heeft begiftigd. Daarmee zegt hij dus naar mijn idee dat die goddelijke kracht aan de apostelen is gegeven. Hij heeft het over Hem die *ons* geroepen heeft. Daarmee doelt hij op de roeping van de apostelen. Jezus, heeft, toen Hij langs het water liep, Simon Petrus geroepen: 'volg mij' en later heeft Hij Simon gezegd dat hij een visser van mensen zou worden. Jezus riep de apostelen door zijn heerlijkheid en macht. Dit wijst op de autoriteit die de Here Jezus had. Als hij roept, dan kun je niet anders dan volgen. Dat heeft Petrus ervaren, maar bijvoorbeeld ook Mattheus/Levi de tollenaar, die voor zijn tolhuis zat toen Jezus hem riep.

In het 4^e vers zien we het verschil tussen 'wij' en 'gij' heel duidelijk. Wij – de apostelen dus – zijn met kostbare en grote beloften begiftigd, opdat gij – de lezers dus – deel zouden hebben aan de goddelijke natuur. De apostelen hebben bijzondere kracht ontvangen om hun roeping te kunnen volbrengen. In Hand. 3 zien we ook dat Petrus zich daar op beroept nadat hij een verlamde heeft genezen. *Mannen van Israel, wat verwondert gij u hierover, of wat staart gij ons aan, alsof wij door eigen kracht of godsvrucht deze hadden doen lopen?(3:12)* Jezus heeft door Zijn Geest de apostelen met bijzondere kracht vervuld, opdat mensen tot geloof zouden komen. Hier noemt Petrus dat 'deelhebben aan de goddelijk natuur'. De goddelijke natuur: is niet gelijk aan God, maar een eeuwige natuur, die niet aan verderf onderhevig is. Met ontkomen aan het verderf heeft Petrus het hier niet zozeer over zonde, maar over vergankelijkheid. Wij zijn sterfelijke mensen, aan verderf onderhevig. Dat verderf heerst door de begeerte in de wereld. Met dat woordje 'begeerte' verwijst Petrus terug naar de zondeval. De zonde van Adam en Eva was namelijk begeerte. Zij begeerden aan God gelijk te zijn, kennende goed en kwaad.

Het gevolg van deze zondeval was de dood, de vergankelijkheid.

Maar wie gaat geloven is niet meer aan deze vergankelijkheid onderhevig, hij ontvangt eeuwig leven. Dat is de goddelijke natuur.

In vs. 2 had Petrus het over de kennis van God en van Jezus onze Heer. Dat woord kennis heeft niets te maken met kennis als wetenschap, maar met een kennen van het hart. Kennis als relatie. En wie deze relatie is aangegaan wordt toegezegd dat we deel zullen krijgen aan de goddelijke natuur en ontkomen zullen aan het verderf. We zullen volkomen gelijkvormig worden aan Christus. Zo ziet God ons nu al (dat is onze positie) en zo mogen we meer en meer worden (dat is onze bestemming). En daar mogen we tijdens dit leven al in groeien. We mogen worden wat we qua positie al zijn. Zo mogen we begrippen als eeuwig leven, een nieuwe schepping, heilig en ontkomen aan het verderf lezen. Je hebt eeuwig leven, maar je moet het nog ten volle krijgen. De verlossing van ons lichaam is nog aanstaande. Je bent een nieuwe schepping, maar ook daar geldt weer dat dit pas ten volle zo is op de nieuwe aarde. Je bent een heilige, maar ook daarvoor geldt dat je pas ten volle heilig bent als we verlost zijn van alles wat vergankelijk is. We zijn qua positie ontkomen aan het verderf maar het zal pas ten volle zo zijn als we een verheerlijkt lichaam hebben. Dit geweldige toekomstperspectief mag ons stimuleren om te groeien. En om ons geloof te verrijken biedt Petrus ons een lange reeks van eigenschappen aan als een soort handleiding. Acht kwaliteiten worden door Petrus aaneengeregen als schakels van een ketting, die in elkaar grijpen en samen een onlosmakelijk geheel vormen. Net als bij een ketting is de volgorde van de schakels vrij willekeurig. Het gaat om een totaal van schakels, die men aaneen moet voegen. Wat wel opvalt is dat de eerste schakel gevormd wordt door het geloof, terwijl de liefde het sluitstuk van de ketting is. Geloof, zou je kunnen zeggen, brengt een kettingreactie op gang die uiteindelijk tot liefde leidt. Nu is een ketting gewoonlijk zo sterk als de zwakste schakel. Daarom moet men zich trainen in alle facetten. Het is dus geen keuzemenu maar een totaalprogramma. Iedere van de acht schakels heeft z'n functie.

Geloof is de schakel van het vertrouwen op Christus verlossingwerk. Daar begint het mee.

Deugd wijst vooral op een kwalitatief hoogwaardig levenspatroon, om zo goed mogelijk te functioneren als mens.

Kennis is geloofswijsheid. Een helder inzicht om het goede te doen en het kwade te

vermijden.

Zelfbeheersing wijst op controle over zondige begeerten. Zoals een sportman traint om zijn lichaam in conditie te houden, zo traint een christen zich in zelfdiscipline om zijn leven in balans te houden.

Volharding vraagt een groot uithoudingsvermogen. Zonder uithoudingsvermogen houdt je het leven als christen niet vol. Daarom is het voeden van je geloof continue nodig.

Godsvrucht is eerbied voor God.

Broederliefde (Gr. filadelfia) wijst op de liefde voor de broeders en zusters in de gemeente.

De liefde jegens allen (Gr. agapè) overschrijdt de grenzen van de christelijke gemeenschap. Liefde kent geen beperkingen. Christenen moeten doen wat goed is voor allen.

Deze handreiking wil Petrus geven om de geestelijke groei van de lezers en dus ook van ons te bevorderen. Zo leer je de Here Jezus beter kennen. Al de kwaliteiten werken daar aan mee. Petrus geeft echter ook een waarschuwing: Bij wie deze genoemde dingen niet aanwezig zijn, die is verblind in zijn bijziendheid. Hij heeft de reiniging van zijn vroegere zonden vergeten. Zo iemand heeft z'n geloof op non-actief gesteld. Daarmee zegt Petrus feitelijk hetzelfde als de apostel Jakobus. Een geloof zonder werk is dood! Een echt geloof wordt zichtbaar in je handelen. En het is heus niet zo dat degene die deze schakels heeft doorlopen meewerkt aan zijn eigen verlossing. Alsof er ook maar iets van jezelf bij zou zitten. Integendeel, je werkt niet mee aan je verlossing, maar je werkt je verlossing uit! De goede werken helpen niet mee aan je verlossing, maar zijn het gevolg van het verlost zijn. Dat is precies het verschil tussen leven onder de wet, en leven onder de genade. Leven onder de wet is: *doe dit en je zult leven!* Leven onder de genade is: *Leef en je zult dit doen!*

Zo struikel je niet en zo zal je de toegang tot Gods Koninkrijk worden verleend. Nee, ik zeg het niet goed: zo zal je rijkelijk de toegang worden verleend tot Gods Koninkrijk! AMEN